

РЕШЕНИЕ

№ 5354

гр. София, 10.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1729** по описа за **2021** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Ю. И. В. против решение от 19.11.2020 г., постановено по НАХД № 11310/2020 г. на СРС, наказателно отделение, 108 с-в, с което е потвърдено наказателно постановление № 464р-4477/27.05.2020 г., с което на Ю. И. В. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяване му при редица съществени нарушения на административните производствени правила - касационно основание по чл. 209, т. 3 от АПК. Иска се отмяна на съдебното решение и отмяна на наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба не взема становище по жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С. – град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл.

63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 19.11.2020 г., постановено по НАХД № 11310/2020 г. на СРС, наказателно отделение, 108 с-в, е потвърдено наказателно постановление № 464р-4477/27.05.2020 г., с което на Ю. И. В. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 18 април 2020 г. около 14.20 ч. в [населено място] И. В. се е намирал на открито обществено място на [улица]до № 15 и не е поставил защитна маска на лицето си или друго средство, покриващо носа и устата му, в условията на обявено в Република България извънредно положение с решение от 13 март 2020 г. на Народното събрание, и въведена противоепидемична мярка, на основание чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето, със заповед № РД-01-197/11.04.2020 г., т. 9 (с която се допълва заповед № РД-01-124/13.03.2020 г. на министъра на здравеопазването), с която всички лица, които се намират на обществени места (открити/закрити) са задължени да носят защитна маска за лице или друго средство с аналогична функция. За извършеното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел, че е извършено нарушението по чл. 290а, ал. 1 от Закона за здравето.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Решението е постановено при пълно изясняване на фактите по спора, като формираните правни изводи са законосъобразни, логични и безпротиворечиви. Съгласно чл. 290а, ал. 1 от Закона за здравето, който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или ал. 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен, ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение – от 1000 до 2000 лв. От събраните по делото доказателства се установява, че със заповед № РД-01-197/11.04.2020 г., издадена от министъра на здравеопазването, е допълнена заповед № РД-01-124/13.03.2020 г., като е създадена нова т. 9, съгласно която всички лица, когато се намират в закрити или на открити обществени места (в т.ч. транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т.ч. кърпа, шал и др.), като за целите на тази мярка обществени са и местата, и пространствата, които са свободно достъпни, и/или са предназначени за обществено ползване (в т.ч. всички места, на които се предоставят обществени услуги). Съгласно т. 2 от заповедта, заповедта е в сила от 12 април 2020 г. до 26.04.2020 г., включително.

От събраните по делото доказателства, включително от разпитания в производството пред първата съдебна инстанция свидетел се установява, че на 18 април 2020 г. около 14.20 ч. в [населено място] И. В. се е намирал на открито обществено място на [улица]до № 15 и не е поставил защитна маска на лицето си или друго средство, покриващо носа и устата му, в условията на обявено в Република България извънредно положение с решение от 13 март 2020 г. на Народното събрание, и въведена противоепидемична мярка, на основание чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето, със заповед № РД-01-197/11.04.2020 г., т. 9 (с която се допълва заповед №

РД-01-124/13.03.2020 г. на министъра на здравеопазването), с която всички лица, които се намират на обществени места (открити/закрити) са задължени да носят защитна маска за лице или друго средство с аналогична функция. Изрично в наказателното постановление е посочено, че деянието се е изразило в това, че Ю. И. В. се е намирал на открито обществено място на [улица]до № 15 и не е поставил защитна маска на лицето си или друго средство, покриващо носа и устата му. При съобразяване на това обстоятелство, оплакването съдържащо се в касационната жалба, че не било посочено къде следва да е поставена защитната маска, е неоснователно. Доколкото предметът на това съдебно производство е касационното обжалване на решение на Софийския районен съд, пред който е разрешен спор относно законосъобразността на наказателно постановление, тази съдебна инстанция не може да обсъжда законосъобразността, респективно незаконосъобразността на заповед № РД-01-197/11.04.2020 г., издадена от министъра на здравеопазването. Голямата част от оплакванията, съдържащи се в касационната жалба релевират именно относно незаконосъобразността на посочената заповед. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в касационната жалба, че заповедта на министъра на здравеопазването не съдържа указания във връзка с носенето на предпазни маски. Изрично в заповедта е посочено, че всички лица, когато се намират в закрити или на открити обществени места (в т.ч. транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т.ч. кърпа, шал и др.), като за целите на тази мярка обществени са и местата, и пространствата, които са свободно достъпни, и/или са предназначени за обществено ползване (в т.ч. всички места, на които се предоставят обществени услуги). Неоснователно е оплакването, съдържащо се в касационната жалба, че в наказателното постановление не се съдържа посочване на заповед № 197/11.04.2020 г., а само на тази от 24.04.2020 г. Както в наказателното постановление, така и в АУАН се съдържа посочване именно на тази заповед. Относно съдържащите се в касационната жалба изключително подробни изявления относно характера на заповедта на министъра на здравеопазването (стр. 4 до 8), постоянната съдебна практика на Върховния административен съд определя същата като общ административен акт (в този смисъл определение № 5869/20.05.2020 г., постановено по адм.д. № 4050/20202 г., определение № 7291/11.06.2020 г., постановено по адм.д. \$ 3846/2020 г., определение № 14490/24.11.2020 г., постановено по адм.д. № 6055/2020 г., определение № 7291/11.06.2020 г., постановено по адм.д. 3846/2020 г., определение № 9499/14.07.2020 г., постановено по адм.д. № 3846/2020 г., определение № 8868/06.07.2020 г., постановено по адм.д. № 3626/2020 г.). На така направените изводи относно законосъобразността на изводите на първоинстанционния съд относно законосъобразността на наказателното постановление не се отразява обстоятелството на допуснатата техническа грешка в наказателното постановление, в което е посочено, че АУАН е бил съставен от мл. Инспектор Ю. И. В., доколкото в АУАН изрично е посочено лицето, което го е съставило, като няма спор относно неговите правомощия за съставянето му (същият е определен със заповед № 513з-7384/27.03.2020 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи). Тази съдебна инстанция също така не установи обстоятелството (както се посочва на стр. 1 от касационната жалба) грешка в посочването на лицето, издало наказателното постановление. Същото

е издадено от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, назначен със заповед № рег. № 8121К-11353/20.12.2018 г. на министъра на вътрешните работи.

Въз основа на изложеното, тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

С оглед на изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт е основателна и в негова полза следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт по реда на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Нормата на чл. 63 от ЗАНН е изменена, като е създадена нова ал. 3, съгласно която в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Съгласно чл. 63, ал. 4 от ЗАНН, ако заплащането от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът, може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на Националното бюро за правна помощ. Законът за административните нарушения и наказания не съдържа преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (които са нови), и дали същите се прилагат и за започналите производства (преди влизането в сила на правните норми), поради което следва извода, че тези правни норми са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на 19 февруари 2021 г. пред Административен съд София град, като на ответника по касация следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт по реда на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгласно който текст възнаграждението за защита в производствата по ЗАНН е от 80 лв. до 120 лв. В касационното производство пред Административен съд София град е проведено само едно съдебно заседание, в което е взел участие юрисконсулт от администрацията на ответника по касация. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което следва да бъде присъдено възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 лв.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, VIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.11.2020 г. постановено по НАХД № 11310/2020 г. на СРС, наказателно отделение, 108 с-в.

ОСЪЖДА Ю. И. В. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: